

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Methodus S. Ignatii De Loyola Ducens Animam ad
Perfectionem per Exercitia Spiritualia**

Vatier, Antoine

Dilingæ, 1689

III. Annotatio. De Fundamento Exercitiorum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60263](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60263)

III. ANNOTATIO.

De Fundamento Exercitiorum.

Legenda primâ Die ante primam meditationem,

Duo præcipuè observanda occurrunt. Primum est ; quòd S. Ignatius Principium hoc fundamentum non in meditationis forma proposuerit, sed judicaverit potius, tam evidentem ejus veritatem debere esse, quàm est incerta & solida. Sed licèt ita senserit S. Ignatius, nemo tamen ex omnibus, qui Exercitia hæc dare aliquando sunt soliti, vetitum sibi putavit esse, quin unâ aut etiam pluribus hanc veritatem meditationibus contemplaretur : maxime cum manifestum sit, hanc unicam de fine meditationem, penitus comprehensam, altèque mentem demissam, animam quodammodo vigorem illum esse, quo omnis spiritualis vi sustentatur.

Alterum est ; quòd hæc ipsa veritas ac principium, sicut ad totum humanum genus indiscriminatim pertinet, ita applicari possit illis, qui Christianos, qui Religiosos, qui Ecclesiæ Ministros se profitentur ; neque ullum sit, etiam in seculo viventium, hominum genus, in quod hæc ipsa Veritas non cadat. DEUS enim est, qui

qui ad Christi fidem, qui ad Religiosum institutum, ad Sacerdotium, ad quamcunque inculo vivendi rationem homines vocat, Beatitudinem illos ducat: quamvis mater, ac ipse velit, certam quamdam rationem amplectantur, nullâ præmissâ deliberatione, num instrumenta sibi idonea turi in illa sint, quibus salutem suam optentur, quod unicum deberet esse votorum pendium. DEUS est, qui & Christiano & Religioso homini, & Sacerdoti, & cuicumque convenientia singulis dat præcepta, quibus solubili illos nexu sibi obligat. DEUS enim est, qui cuique hominum generi salutis impertit præsidia, quæ in quapiam vivendi ratione tam abundantia non largiturus.

Et hoc est, quod me movit, ut ternas quas fundamento subjunxi, meditationes ponerem, quarum prima de vocatione Christianam fidem sit, altera de vocatione ad statum Religiosum, tertia de vocatione ad Sacra Ecclesiæ Ministeria. Omnes ad primam S. Ignatij de fundamento Considerationem quodammodo reduxi, quia non minus illa tuntur, quàm meditatio de Creatione hominis. Illam, quæ de vocatione ad Christum

am fidem est, ideo posui, quòd, cùm omnes,
vacare Exercitiis volunt, Christiani sint,
nibus futuram utilem putárim. Alteram de
ocatione Religiosa subjunxi, ob frequentem
modum illorum numerum, qui ex Religio-
familis in solitudinem hanc secedunt. Ter-
am addidi, de vocatione ad Sacerdotium,
etiam ex hoc hominum ordine plures esse
co, qui aliquod sibi tempus, laudabili pietate
gerere solent, quod soli cum DEO solo exi-
ant.

Profanis hominibus nullam, quæ certæ
conditioni congrueret, meditationem consti-
non quòd expedire iis non judicaverim, si
ipsi non nihil in solitudinem hanc secederent:
enim abest, ut exclusos illos velim, ut
inopotiùs judicem, nemini tam necessari-
um esse de conscientia suæ statò meditari,
quam ipsis; utpote periculis labendi longè
quam cæteri sint, frequentius expositis. Causa
ergo, quæ me movit ut peculiare pro illis nihil
proponerem, hæc est, quòd nimia fuisset medita-
tionum copia, si suam cuique statui singularem
voluissem tribuere. Præterquam quòd & am-
plior, quàm modò habeam, obligationum, quæ
singulis incumbunt, notitia mihi fuisset neces-
saria.